

Evanghelia grației în Iesus Cristos

Marturia fostului preot romano-catolic

Thoufic Khouri

M-am născut în Liban din părinți romano-catolici și am fost trecut în registrul bisericii lor. În ianuarie 1923 am fost botezat, după obiceiul Bisericii siriano-catolice, printr-o cufundare de trei ori în apă. Prin acest act am devenit „creștin“ și membru al acelei Biserici. Când am împlinit trei ani, mama a murit și eu am fost dus la un internat din Ierusalim, unde am rămas până la vârsta de treisprezece ani. Încă de mic mi-au plăcut altarul, preoții și tot ce era în legătură cu slujba preoțească.

Internatul era condus de Surorile Milei. O călugăriță, Sora Germaine, observându-mi pietatea și interesul pentru liturghie, a insistat să mă fac preot. (Mai târziu, i-am scris de două ori acestei călugărițe și i-am explicat calea salvării. După a doua scrisoare nu mi-a mai răspuns.)

Îndoielile mele din seminar

Când am împlinit treisprezece ani, a trebuit să aleg fie să studiez la colegiu, fie să mă înscriu într-un seminar de preoți. Am ales un seminar de rit sirian. Seminariștii sunt examinați cu mare grijă și mulți sunt înlăturați, rămânând doar puțini. Aceștia, desigur, nu sunt perfecți. Eu nu mă simțeam vrednic de preoție și l-am rugat de mai multe ori pe stareț să-mi dea voie să plec. Răs-punsul a fost mereu același: „Tu ești chemat de Dumnezeu; dacă nu este așa, atunci, când vom înțelege lucrul acesta, te vom lăsa să pleci“. Aceasta a continuat mai mult timp. Ultima dată când m-am dus la stareț cu această problemă era tocmai înainte de ordinarea mea ca subdiacon. Simțeam dificultățile pe care avea să le aducă cu sine preoția, mai ales celibatul. Dacă eram ordinar de data aceasta, atunci automat va trebui să mă confrunt toată viața cu obligativitatea celibatului.

Am fost ordinar ca subdiacon și apoi ca diacon. Mă simțeam tot nevrednic să fac slujba la altar. I-am rugat pe superiorii mei să mă lase să rămân toată viața diacon, dar ei nu mi-au ascultat rugămințile și, în cele din urmă, m-au forțat să fiu ordinar ca preot. După aceea am luat numele de Vincențiu, după patronul meu, Sf. Vincențiu de Paul.

O bucățică de hârtie pe inima mea

Îndoielile au continuat și după ordinarea ca preot. Superiorii mei numeau aceste îndoieli „virtute îngerească“. Mai erau dificultăți și pe plan intelectual. Le avusesem și mai înainte, când studiasem filozofia și mai ales teologia. Nu puteam accepta anumite lucruri decât cu mare greutate. Doream să înțeleg toate dogmele, dar mă întrebam cum au apărut și de ce erau așa de importante. Nu puteam rămâne în nesiguranță privind așa ceva. Odată, superiorul meu mi-a zis: „Dacă ai greutate în privința credinței, nu dispera: imită-ți patronul, pe St. Vincențiu de Paul. El a scris Crezul pe o bucățică de hârtie pe care a făcut-o sul. De fiecare dată când era atacat de îndoieli, el săruta hârtia și o apăsa de inimă, spunând: Doamne, nu înțeleg, dar tot cred“. I-am urmat sfatul și

am avut o scurtă perioadă de pace. Totuși, aceasta n-a fost destul de puternică pentru a mă stabili complet în convingerile mele.

Diplomația ca mijloc contra dictaturii

Pe scurt, aveam dificultăți de ordin disciplinar, intelectual și etic. Mai întâi, nu puteam suporta o supunere totală a voinței mele în fața superiorilor. Episcopul putea face cu noi ce voia. Rezultatul a fost că mulți au căutat alte mijloace pentru a-și face voia. Așa se întâmpla în mod special la repartiție. Dacă aveai puținică șiretenie și iscusință diplomatică, puteai să împiedici o repartiție într-un loc unde nu voiai să ajungi sau s-o schimbi cu un loc mai bun. De exemplu, eu trebuia să devin preot într-un sătuc așezat departe în deșert, dar am manipulat în așa fel lucrurile, încât numirea a fost anulată, și în loc de aceasta am fost numit lector într-un seminar.

Sfatul unui franciscan de la Ghetsemane

Această numire a adus după sine propriile ei dificultăți. Trebuia acum să-mi dau toată osteneala ca să fiu un model pentru studenții mei. Trebuia să țin dimineața liturghia, în alternanță cu un alt preot. Noi eram singurii preoți-lectori din seminar care țineau de ritul sirian. Ceilalți erau benedictini.

Dorul meu după o viață perfectă a devenit tot mai puternic, și eu am căutat să obțin putere pentru aceasta din sacramele. Dar ele nu mi-au dat-o. Dezamăgirea a declanșat în mine o criză. Am început să mă îndoiesc de valoarea și adevărul sacramentelor. Din clipa aceea am început să cochetez cu gândul renunțării la preoție, nu că doream să plec din Biserica Romano-catolică, ci doream să fiu scăpat de povara îndatoririlor mele de preot. Mă simțeam total nevrednic de acest mod sfânt de viață. Am vorbit cu duhovnicul meu, un franciscan bătrân care trăia în mănăstirea din Ghetsemane. El mi-a zis foarte simplu: „Dragul meu tânăr, chiar și cei mai mari sfinți s-au luptat cu ispite împotriva convingerilor lor. Acesta nu este un motiv serios ca să renunți. Du-te în pace. Satan este cel care nu vrea să faci ceea ce trebuie“.

Preot în Beirut

După cinci ani am fost numit preot de rit sirian într-o parohie din Beirut. Acolo am ajuns în contact mai apropiat cu oamenii și cu mizeria lor. Am reușit să cunosc suferința celor săraci și să-i iubesc, dar încă n-am găsit pace pentru sufletul meu, nici pace și armonie cu colegul meu, alt preot.

Acest preot era un ticălos bătrân și lacom de bani. El conducea o școală și reținea din donații cât putea mai mult pentru sine. Lucrul acesta era posibil din cauză că școlile libaneze nu sunt sub controlul guvernului, ci sunt administrate privat. Deși nu aveam nimic de-a face cu el, nu mă lăsa totuși în pace, ci se plângea continuu episcopului în legătură cu mine. Episcopul mă iubea, și eu pe el, căci mă ordinase ca preot. Cu timpul am căpătat o mare aversiune pentru colegul meu preot și pentru alții ca el. Cu toate acestea, încă nu aveam un motiv să spun adio Bisericii. Nu îndrăzneau.

Sufletul nu poate fi săturat cu bani

În ciuda conflictelor mele de ordin etic îndeplineam sacramele, fapt care a generat la rândul lui noi tensiuni. Pentru a celebra liturghia, un preot trebuie să aibă o

conștiință suficient de curată, și el obține această puritate prin spovedanie. De multe ori am avut ocazia să mă spovedesc înaintea liturghiei, dar nu totdeauna am făcut astfel. Trebuia apoi să mă liniștesc cu o penitență prin care exprimam intenția fermă de a-mi mărturisi păcatul cu primul prilej. Îmi era încă foarte greu să mă acomodez cu acest act psihologic al penitenței, căci trebuia să fac așa din iubire pentru un Dumnezeu perfect.

De multe ori trebuia să mă liniștesc cu acest act de penitență înainte de a ține liturghia. Aveam adesea sentimentul că deși îmi făceam doar datoria, celebram o liturghie blasfematoare. Obligația de a servi ca preot în această stare mă împovăra tot mai mult. În cele din urmă m-am dus la nunțiul papal cu cererea de a fi eliberat din funcțiile mele preoțești.

Din nou am fost dezamăgit. Nunțiul a fost de părere că era numai o depresie, o stare psihologică trecătoare. El mi-a dat niște bani, cam 35 de dolari, ca să mă învioreze. Dar nu în felul acesta mă putea ajuta. Punga mea de bani era tot mai plină, dar sufletul mi-era tot mai gol.

Iubire pentru o asemenea Biserică dură?

Eram obosit de toate îndatoririle mele preoțești și voiam să plec oficial, fără ranchiună, supărare, discuții sau dificultăți cu Biserica mea. Nu voiam să produc greutăți prin plecarea mea; dar Biserica nu mi-a permis să plec în liniște. Am început să mă simt ca un sclav în acest sistem teribil. Cum mai căuta Biserica Romano-catolică să-mi tiranizeze întreaga viață! Doream să fiu un simplu laic în Biserică. Totuși, am început să-mi dau seama că lucrul acesta nu se putea întâmpla niciodată. Nu puteam scăpa de presiunea ierarhiei. Cum putusem oare să iubesc o asemenea Biserică așa de dură cu mine?

Mă gândeam să spun adio preoției cu orice preț, dar nu îndrăzneam. Mi-era teamă, din cauza convingerilor mele religioase. De exemplu, credeam că numai Biserica Romei deținea salvarea și că în afara ei nu exista salvare. Desigur, mi-era teamă de pierzare eternă dacă aș fi murit atunci, totuși continuam să cred că în interiorul Bisericii salvarea mea era asigurată.

Un preot care s-a otrăvit

Cam prin această perioadă, un preot și-a luat viața prin otrăvire. El fusese un preot rău care făcuse tot felul de lucruri rușinoase. Era pățimaș la jocurile de noroc. Uneori câștiga, alteori pierdea. În final s-a sinucis. Am început să mă gândesc să-i urmez exemplul. Înainte de a-mi lua viața mă voi încredința îndurării lui Dumnezeu și Îi voi cere să producă în mine o atitudine de po-căință perfectă. Mi-era teamă de gândul acesta. Eram neajutorat și deprimat.

Imaginea înspăimântătoare a unui preot apostat

În ciuda stării groaznice în care mă aflam, nu îndrăzneam s-o rup cu Bi-serica romano-catolică, căci atunci aș fi devenit un preot apostat. De multe ori ne fusese zugrăvită imaginea teribilă a preotului trădător, dar ni se spusese numai despre preoții aceia care fuseseră răspopiți și care ieșiseră din Biserică. Eu nu știam că existau mulți alți preoți care părăsiseră Biserica pentru că-i chemase iubirea lui Iesus Cristos. A părăsi Biserica

Romano-catolică însemna pentru mine să urmez aceeași cale ca Renan sau ca foștii preoți De Lammenais și Loisy. Asemenea preoți ne erau zugrăviți ca exemple monstruoase de mândrie sau ca sclavi ai unor instincte animalice. Nu, nu voiam să devin vreodată ca unul dintre ei.

Alte gânduri de sinucidere

Dar eu mă găseam într-o stare lăuntrică acută și aveam nevoie urgentă de ajutor. Într-o zi m-am dus la biserica parohiei mele, am dat cu pumnul în altar și am implorat: „Doamne, dacă cu adevărat ești acum aici, ajută-mă, Te rog“. Dar n-am primit niciun ajutor, ba dimpotrivă. Am realizat brusc că făcusem un nou păcat împotriva credinței mele din cauză că spusese: „Dacă cu adevărat ești acum aici...“ Exprimasem astfel îndoiele în legătură cu dogma Prezenței Reale și a transsubstanțierii lui Cristos în hostie, deci pusesem la îndoială faptul că Cristos era cu adevărat prezent în hostie. Dar cine se îndoiește cu voia de o dogmă romano-catolică comite un păcat de moarte. M-am întors disperat în camera mea și m-am gândit din nou să-mi pun capăt vieții și să mă arunc în eternitate. Dar n-am îndrăznit s-o fac.

Deodată, a trebuit să mă rog

Deodată, am simțit o dorință puternică să mă rog, dar nu rugăciuni din breviarul meu sirian. Doream să vin înaintea lui Dumnezeu într-o rugăciune personală din adâncul inimii mele. Am îngenuncheat și m-am rugat: „Doamne, nu vreau să fiu un apostat, și totuși tare mi-e teamă că-mi voi pierde toată credința. De aceea, Te rog să mă lași să mor acum în timp ce am încă credință în Tine, în Fiul Tău Iesus Cristos și în Spiritul Tău Sfânt, în sfânta Ta Biserică și în tot ce mă învață ea“.

Iesus îmi vorbește prin Biblie

Foarte curând după aceasta, am avut impulsul să-mi deschid Noul Testament. Aveam mai multe versiuni în arabă, aramaică, latină și franceză, dar nu-l citisem niciodată cu atenție și meditativ, adică nu-i cuprinsesem conținutul cu o inimă flămândă. Nu aveam respect pentru Cuvântul lui Dumnezeu, pentru Cartea Domnului, Biblia. Nu avusesem niciodată timp sau înclinație pentru ea, pentru că nu așteptasem din partea ei niciun ajutor pentru sufletul meu. Când am deschis în acea zi Biblia, ochii mi-au căzut pe Matei 11:28: „*Veniți la Mine, voi toți care vă trudiți și sunteți împovărați, și Eu vă voi da odihnă*“.

Din punct de vedere omenesc era pură întâmplare, dar Dumnezeu, care are totul în mâna Sa și conduce totul, pregătise acest text pentru mine. N-am citit aceste cuvinte pentru prima dată. Le citisem de multe ori din cartea de rugăciune și în timpul liturghiei, dar ele nu însemnau nimic pentru mine. În ziua aceea, aceste cuvinte au fost un mesaj personal de la Iesus pentru mine. Apoi m-am rugat a doua oară și am spus: „Doamne, Te cred pe cuvânt. Tu ești Cel care mă chemi. Iată-mă. Ai promis să-mi iei poverile. Ei bine, iată-mi poverile. Ia-le de la mine și dă-mi odihnă“. Am aflat o anume ușurare, dar încă nu-L cunoscusem în clipa aceea pe Iesus ca pe Salvatorul meu personal.

Un plan nebunesc

Trebuia să mă întorc la rutina mea de preot. Oamenii din parohie îmi cereau atenția, și viața mea tristă și plictisită a continuat. Într-o zi, mi-am adus aminte că prima dată în care promisem o ușurare fusese prin Biblie. De ce să nu mă duc la Casa Bibliei din Beirut ca să mă interesez de o carte în care să fie comparate religiile? Când mă gândesc la aceasta îmi vine să zâmbesc că am putut fi atât de naiv. Căutam o carte cu mai multe religii, astfel încât să-mi pot alege una care să mi se potrivească.

Spun lucrul acesta ca să arăt cât de departe poate rătăci de la adevăr un preot romano-catolic. Nu cunoscusem niciodată o religie vie, personală. Eu eram în căutarea a ceva dificil. Voiam să aleg între islamism, budism, confucianism, hinduism, ortodoxism și protestantism. Pentru mine, toate aveau aceeași valoare. Doream să aleg dintre acestea, dar era limpede că voiam să fac doar o alegere la nivel intelectual.

Când am intrat în Casa Bibliei din Beirut în veșmintele mele preoțești, eram conștient că vizitam niște „eretici“. Am sunat la ușă și am cerut o carte despre religii. Am fost întâmpinat prietenos. Ei au vorbit cu mine, m-au ajutat și, mai presus de orice, s-au rugat cu mine. Era pentru prima dată că mă rugam cu niște protestanți. N-au vorbit despre alte religii sau despre o Biserică, ci numai despre Iesus Cristos. Îi mulțumesc Domnului că i-a inspirat să vor-bească despre Fiul Său. Am ascultat cu bucurie. Mi-au dat o broșură intitulată „Pe o cale sigură“. Era tipărită în Elveția și conținea câteva texte biblice cu ilustrații și referințe.

Salvare numai în Cristos

Am luat în camera mea această broșură simplă și am citit câte puțin din ea în fiecare zi. Astfel am început să înțeleg mesajul evangheliei. Am ajuns la o decizie care fusese pregătită cu mult timp înainte prin călăuzirea lui Dum-ne-zeu. Inima mi-a fost pregătită prin citirea și meditarea la această broșură și la Cuvântul lui Dumnezeu. Am îngenuncheat și mi-am pus încrederea numai în Iesus. Prin grația divină, totul din mine era deschis pentru a-L primi. Mi-am închis ochii și am deschis doar ochii inimii în credință și iubire, și I-am spus Domnului: „Doamne, numai Tu ești Salvatorul; Numele Tău înseamnă Salvator. Te primesc ca Salvator al meu, și din acest moment nu voi mai clădi pe nimic altceva, decât numai pe Tine. De acum îmi voi căuta salvarea numai în Tine“.

Așa s-a întâmplat minunea de care aveam atâta nevoie: o naștere spirituală. Am devenit o creație nouă, un copil al lui Dumnezeu. În exterior eram tot romano-catolic. Încă purtam haine preoțești. Cărțile din camera mea erau toate romano-catolice. Totuși, în forul meu interior nu mai eram romano-catolic. În interior, devenisem creștin. De asemenea, gândirea mea era încă tot romano-catolică, căci e greu să înlături atâția ani de învățatură pseudo-biblică, scolastică. În spiritul meu, Spiritul lui Dumnezeu îmi adevăra că devenisem un copil al lui Dumnezeu. „*Căci voi n-ați primit spiritul de sclavie ca să vă temeți din nou, ci ați primit Spiritul de adopție, prin care strigăm: Abba, Tată. Spiritul Însuși depune mărturie împreună cu spiritul nostru că suntem copiii lui Dumnezeu*“ (Romani 8:15-16).

Plecarea mea

Când i-am spus episcopului despre dorința mea de a ieși din Biserica romano-catolică, mi-a spus că „ideile mele străni” erau „sminteli protestante”. El dorea să stau de vorbă cu un preot iezuit, care m-a întrebat dacă m-am rugat sfântului Vincențiu de Paul și Sfintei Fecioare. Când i-am spus că m-am rugat numai lui Dumnezeu în Numele lui Iesus Cristos, mi-a zis: „Este foarte limpede și pentru mine că ești protestant. Nu mai pot vorbi cu tine, îmi pare rău”. Când episcopul a auzit lucrul acesta, a spus: „Îți voi da două săptămâni de gândire”. Eu i-am declarat că nu voi mai ține niciodată vreo liturghie, nu voi mai asculta nicio spovedanie și nu mă voi mai ruga vreunui sfânt. El mi-a spus: „Atunci fă ce este necesar, ca să nu fim obligați să luăm noi măsurile cele mai drastice”. Știam ce însemna aceasta. Mi-am făcut bagajul și am plecat, înainte ca să sune la Poliție pentru a mă evacua cu forța din prezbiteriu.

„Blestemat să fie preotul Khouri!”

Mi-am părăsit Biserica, dar am făcut-o cu o pace deplină în inimă. Nu puteam părăsi Biserica Romano-catolică cât timp eram romano-catolic. Era nevoie să-L întâlnesc pe Iesus, față în față, pentru a putea face acest pas. Mai înainte mă temusem prea tare să rup cu Biserica mea și să devin un apostat, un excomunicat, un eretic.

În fața ochilor interiori îmi văzusem deja numele pe lista persoanelor ex-comunicate care era agățată în partea din spate a bisericilor din Beirut și în întreaga lume siriano-catolică, din cauză că așa se procedează în partea aceasta a lumii. Orice om aflat sub afurisenia sau anatema Bisericii este păstrat pe o listă ținută cel puțin un an pe acest afișier al rușinii. Îi auzeam deja pe oameni spunând: „Preotul Vincent Khouri a devenit eretic. Este blestemat. Să fie anatema, afurisit!”

Dintotdeauna avusesem această imagine înfiorătoare în fața ochilor și de aceea nu îndrăznisem niciodată să părăsesc Biserica. Dar aceste temeri au dispărut complet când am ajuns să-L cunosc pe Cristos ca pe Salvatorul meu personal. Mai înainte mă rugasem lui Iesus, dar niciodată lui Iesus al meu, Salvatorul meu. De multe ori, oamenii se rugau lui Dumnezeu în Numele lui Iesus Cristos, dar fără să-L cunoască pe Iesus ca pe propriul lor Salvator. „*Dacă deci ați înviat cu Cristos, căutați lucrurile de sus, unde Cristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Urmăriți ceea ce este sus, nu ceea ce e pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu*” (Coloseni 3:1-3).

Chemare la mărturie

Nu pot încheia această mărturie fără să subliniez lucrul acesta: Sunt foarte sigur că Dumnezeu a dat fiecăruia o chemare să devină martor pentru Iesus Cristos. Timpul de pregătire poate fi lung, dar Dumnezeu te-a eliberat ca să-ți aduci aportul la eliberarea altora. Fii totdeauna conștient de această chemare. Dar și aici este valabil următorul lucru: putem îndeplini misiunea de a spune mai departe și altora despre adevărata bucurie doar atunci când noi înșine posedăm această bucurie. Bucuria se găsește numai în Iesus Cristos. Orice ființă umană poate trăi această bucurie dacă este călăuzită de Spiritul lui Dumnezeu și crede în Cuvântul scris și în Cuvântul devenit carne.

Mă rog ca această bucurie în Iesus Cristos să devină a ta pe deplin. Pretutindeni în lume, frații și surorile mele, copiii răscumpărați ai lui Dumnezeu, se roagă pentru voi

preoții. Vă spun aceasta ca să vă încurajez pentru timpul când vin ore întunecate și gânduri depresive.

Ce minunat e să știm că putem fi preoți adevărați, preoți regali înaintea lui Dumnezeu! Nu preoți levitici, oftând sub un sistem bisericesc special, ci acum suntem preoți prin ungerea de către Spiritul Sfânt a sufletelor noastre: „*Dar voi sunteți o generație aleasă, o preoție regală, o națiune sfântă, un popor deosebit, ca să vestiți virtuțile Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată*“ (1.Petru 2:9).

Curând, Thoufic Khouri va împlini 80 de ani, și el are mereu dorința de a-i influența pe cei aflați cu sinceritate și devotament în funcția de preoți romano-catolici. El s-a născut în Liban, și mărturia lui este deosebit de interesantă atât pentru catolici și ortodocși, cât și pentru budiști, musulmani și hinduși.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea

De parte de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum I

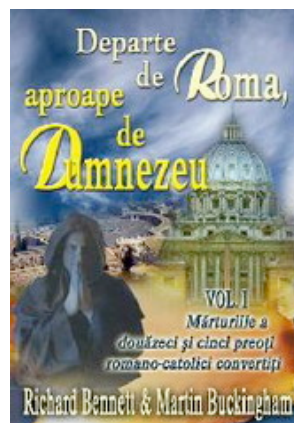
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. I

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE

str. Podului nr. 8

Fagaras/BV, 505200

ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV

Hochstrasse 180

CH-8330 Pfäffikon ZH

ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch